

ските писатели употребляватъ това име само отъ IX вѣкъ; а ние видиме, че западните лѣтописци спомѣнуватъ за него по-рано, напримѣръ сѣщиятъ Иорнандъ и послѣ него равенскиятъ и баварскиятъ географи. Както името *руси* у най-старите византийски писатели са крие подъ имената анти, ски-ти, тавроскити и др., така и българете дълго време са криятъ подъ името хунни и други показани по-горе народи, а особено подъ названията утургури и кутургури съ тѣхните варианти. Ако никой отъ послѣдователите на тюрко-финската теория собственно и да не отхвърля родството на българете съ кутургурите и съ утургурите на Прокопия или на Агатия*), но, повтарямъ, никой отъ тѣхъ не е обърналъ внимание на противорѣчията между сказанията на Теофана и на Никифора за дохожданието на българете край Дунавѣтъ въ VII в. и извѣстията на Прокопия и на Агатия. Послѣдните сѣ писале за сѣвременни тѣмъ сѣбития и за това тие трѣба да служатъ като повѣрка за по-подирните писатели. Да са обърнемъ камъ тие извѣстия.

Ето сѣщността на това, което съобщава Прокопій за началото на българската история (За Гот. война, кн. IV, и За учрѣжденията, кн. III и IV):

Зѣди Танаисъ, между Понтъ и Меотида, обитаватъ „утургури, които нѣкога си сѣ са

*) Тие даже просто считатъ кутургурите и утургурите за единъ и сѣщи народъ съ българете, напримѣръ: Шлецеръ (Allgem. Nord. Geschichte, 358), Тунманъ (32-34), Енгель (254), Чортковъ (О переводѣ Манасиной лѣтописи. 47) и Рйослеръ (236).